

1 April 1918.

No. 7.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Hij die traag is zal niet waardig gerekend worden in zijne roeping te staan,
noch zal hij die zijnen plicht leert en zichzelf niet achtenswaardig maakt.

God de Heer tot Joseph Smith.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(vervolg van blz. 93).

DE BIJBEL.

Ik geloof den Bijbel zooals hij gelezen werd toen hij kwam van de pen van de oorspronkelijke schrijvers. Onkundigē vertalers, onnauwkeurige overschrijvers, of met bijzondere plannen bezielde en bedorven priesters, hebben vele dwalingen er in gemaakt.

WAT IS HET BOEK VAN MORMON?

Het Boek van Mormon is een verslag van de voorvaderen van onze westelijke stammen der Indianen; gevonden geworden zijnde door bemiddeling van eenen heiligen engel, en in onze eigene taal overgezet door de gave en kracht Gods, nadat het gedurende de laatste veertienhonderd jaar verborgen was geweest. Het bevat het woord van God, dat aan hen was overgeleverd. Wij leeren er uit dat onze westelijke Indianenstammen nakomelingen waren van dien Joseph die verkocht werd naar Egypte, en dat het land Amerika een beloofd land voor hen is, en hier naar toe zullen alle stammen van Israël komen, met zoovelen van de heidenen als accoord zullen gaan met de vereischten van het nieuwe verbond.

HET BOEK VAN MORMON DEN SLEUTEL VAN ONZEN GODSDIENST.

Ik vertelde den Broederen dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek was van alle werken op aarde, en de sleutel van onzen godsdienst. en iemand zoude nader tot God komen te staan door de voorschriften en in vervat na te volgen, meer en beter dan bij eenig ander boek.

DE TITELBLADZIJDE VAN HET BOEK VAN MORMON.

Ik wensch hier in herinnering te brengen dat de titelbladzijde van het Boek van Mormon eene letterlijke vertaling is, genomen van het eerste blad ter linkerzijde van de collectie boeken of platen die ver-

taald zijn geworden, waarvan de taal heelemaal liep zooals zulks gebruikelijk is met alle Hebreeuwsche geschriften. Tevens dat deze titelbladzijde in geen enkel opzicht een nieuwere samenstelling is, noch van mij, noch van eenig mensch die geleefd heeft of nog leeft in dit geslacht.

DE WOORDEN VAN DEN ENGEL IN VERBAND MET DE
VERTALING VAN HET BOEK VAN MORMON.

Deze platen (waarvan het Boek van Mormon is vertaald) zijn geopenbaard geworden door de macht van God, en eveneens zijn zij vertaald door de macht Gods. De vertaling ervan die gij gezien hebt is zuiver, en ik gebied u dat gij getnigenis geeft van wat gij ziet en hoort.

BISSCHOPPEN.

De Bisschop is een Hoogepriester, en hij moet dit noodzakelijk wezen, want hij moet presideeren over die bijzondere tak van kerkelijke zaken, beheerscht door het Lagere Priesterschap, en omreden wij geen directe afstammelingen hebben van Aäron, wien het rechtens toe zou komen. Dit is hetzelfde, of eene vertaling van hetzelfde Priesterschap wat, in figuurlijken zin, vergeleken kan worden bij het menschelijk lichaam, wat namelijk onderscheidene leden heeft, allemaal verschillende functiën te vervullen. Allen zijn, in hunne plaatsen, noodzakelijk, en het lichaam is, zonder alle leden ervan, niet volkomen.

HET CELESTIALE KONINKRIJK.

De hemelen waren voor ons geopend, en ik aanschouwde het celestiale koninkrijk van God en de heerlijkheid daarvan, maar of het in het lichaam was of daarbuiten kan ik niet vertellen. Ik zag de voortreffelijke heerlijkheid van de poort waardoor de erfgenamen van dat koninkrijk zullen ingaan, welke heerlijkheid was als cirkelvlammen van vuur. Ook zag ik den schitterenden troon van God, waarop de Vader en de Zoon gezeten waren. Ik zag de schoone straten van dat koninkrijk, die het voorkomen hadden van geplaveid te zijn met zuivergoud. Ik zag de vaders Adam en Abraham, en mijn vader en mijne moeder, ook mijn broeder Alvin die reeds lang ontslapen is, en ik verwonderde mij hoe het was dat hij eene erfenis in dat koninkrijk had verkregen, ziende dat hij verscheiden was vóór dat de Heer zijne hand gezet had om Israël ten tweeden male te vergaderen, en dus niet gedoopt was geworden voor de vergiffenis van zijne zonden.

Aldus kwam de stem des Heeren tot mij, zeggende:

„Allen die gestorven zijn zonder eene kennis van dit evangelie, die het zouden hebben aangenomen als het hun vergund was geworden te blijven, zullen erfgenamen zijn van het celestiale koninkrijk van God. Evenzoo allen die van nu af aan zullen sterven zonder eene kennis ervan, maar die het met heel hun hart zouden hebben aanvaard, zullen erfgenamen zijn van dat koninkrijk, want Ik, de Heer,

zal de menschen oordeelen overeenkomstig hunne werken, overeenkomstig de verlangens van hun hart.

En ook aanschouwde ik dat alle kinderen die sterven vóór zij de jaren der verantwoordelijkheid hebben bereikt, gezaligd zijn in het celestiale koninkrijk der hemelen.

DE TOESTAND DER CHRISTELIJKE WERELD.

Ik heb een zekeren tijd lang nauwkeurig acht geslagen op den staat van zaken zooals zij zich thans in ons Christelijke land voordoen, en heb daarop geblikt met gevoelens van den pijnlijksten angst. Waar ik aan de eene zijde zie dat Gods Heiligen Geest zich den volke onttrokken heeft, en er als 't ware een scherm van hardnekkigheid zich over de harten der menschen heeft uitgebreid, daar zie ik, aan den anderen kant, de oordeelen Gods die gestriemd hebben en nog steeds honderduizenden van ons geslacht bezig zijn, te striemen, en hen, naar ik vrees onvoorbereid, brengen in de schaduwen des doods. Met dit hoogerstige en verontrustende feit voor mij, word ik er toe geleid om uit te roepen: „O, dat mijn hart van water ware, en mijne oogen een fontein van tranen, zoodat ik dag en nacht zoude kunnen weenen.

Ik denk dat het, voor de Christelijke wereld, ten hoogste tijd is om uit den slaap te ontwaken, en dag en nacht met groote macht tot God, wiens toorn wij rechtvaardig op ons voelen, — te roepen. Zijn niet deze dingen een voldoende prikkel om onze vermogens te doen ontwaken, en de werkkraft van elkeen, zoo man als vrouw of kind, die gevoelens van medelijden bezitten voor hunne naasten, of die in eenigen graad belang stellen in den opbouw van de groote en heerlijke zaak des Heeren? Ik laat het aan een verstandelijk ontwikkelde gemeenschap over om op deze belangrijke vraag een antwoord te geven met de betuiging dat dit hetgene is wat oorzaak voor mij is geworden het oog te richten op mijn eigen onbekwaamheid, en spreid daarmede mijne zwakheid voor eene geleerde wereld ten toon; maar vertrouwend op God die gezegd heeft dat deze dingen verborgen gehouden zijn voor de wijzen, en der kinderen geopenbaard, ga ik voorwaarts in het veld om u te vertellen wat de Heere doende is, en wat gij moet doen om, in deze de laatste dagen, u te verheugen in de goedkeuring van uwen Zaligmaker.

HET GEZAG DER KERKELIJKE AUTORITEITEN.

Geen officieel lid van de Kerk heeft enig gezag om te gaan naar de een of andere vertakking daarvan, om eenig ambtenaar aldaar te verordineeren, tenzij goedgekeurd door de stem van die vertakking. Geen Ouderling heeft het gezag om in eenige van de vertakkingen van de Kerk te gaan om daar vergaderingen te organiseeren, of om te trachten de aangelegenheden van de Kerk te regelen, zonder den

raad en de toestemming van den presideerenden Ouderling van die vertakking.

TWEE TROOSTERS.

Er wordt van twee Troosters gesproken. De een is de Heilige Geest; dezelfde die gegeven is op den dag van het Pinksterfeest, en die alle heiligen ontvangen na geloof, bekeering en den doop. Deze eerste Trooster heeft geen anderen invloed dan zuivere intelligentie. Die Geest heeft meer macht in het verruimen van den blik, het verlichten van het verstand, en in de bevoorrading van het intellect met persoonlijke kennis, bij een man die afstamt van het letterlijke zaad van Israël, dan bij iemand die van oorsprong een Heiden is, ofschoon hij niet half zoo veel zichtbaar gevolg op het lichaam moge kunnen toonen, want als de Heilige Geest valt op iemand van het letterlijke zaad van Abraham, dan gebeurt zulks kalm en ernstig, en de heele ziel en het lichaam van zoo iemand wordt alleen geoefend door den zuiveren geest van intelligentie, terwijl het effect van den Heiligen Geest op een Heiden van oorsprong, dient om het oude bloed uit te drijven, en hem daadwerkelijk te maken tot het zaad van Abraham. Hij die van nature niet bezit van het bloed van Abraham, moet eene nieuwe schepping ondergaan door den Heiligen Geest. In zoodanig een geval, kan het gebeuren dat er meer van machtig effect waar te nemen valt voor het lichaam, en zichtbaar voor het oog, dan zulks het geval zoude zijn bij een Israëliet, hoewel toch de Israëliet verre uit kan blinken in zuivere intelligentie boven den Heiden.

De andere Trooster, waarvan gesproken, is een onderwerp van groot belang, en allicht door slechts weinigen van dit geslacht verstaan. Nadat iemand geloof heeft in Christus, zich van zijne zonden bekeert, en gedoopt is voor de vergiffenis van zijne zonden en, door het opleggen der handen, den Heiligen Geest ontvangt, welke Heilige Geest de eerste Trooster is, laat hem dan voortgaan zich voor God te vernederen, hongerende en dorstende naar de gerechtigheid, en levende bij elk woord des Heeren, en de Heer zal spoedig tot hem zeggen: Zoon, gij zult verhoogd worden. Als de Heer hem heel en al beproefd heeft, en bevindt dat hij besloten is Hem met allen ijver te dienen, dan zal zoo iemand zijne roeping en verkiezing vastgemaakt zien, en zal het zijn voorrecht wezen dien anderen Trooster te ontvangen, welke de Heer den heiligen beloofd heeft, zooals is opgeteekend in de getuigenis van Johannes, in het 14de hoofdstuk van het 12de tot het 27ste vers. Leest eveneens het 16de, 17de, 18de, 21ste, en het 23ste vers.

Welnu, wie is deze andere Trooster? Hij is niemand meer of minder dan de Heer Jezus zelve; en dit is de som en de zelfstandigheid van heel de zaak, dat wanneer iemand dien laatsten Trooster ontvangt, hij de persoon van Jezus zelve acht op hem zal zien geven, hem zelfs van tijd tot tijd kan verschijnen, ja zelfs zal Hij, — Christus —

hem den Vader toonen, en Zij zullen woning bij hem maken, en de visioenen des hemels zullen voor hem geopend zijn, terwijl hem de Heer van aangezicht tot aangezicht zal onderrichten, en hij kan eene volmaakte kennis erlangen van de geheimenissen van het Koninkrijk van God. Dit is de staat en plaats waartoe de aloude Heiligen kwamen toen zij zulke heerlijke gezichten ontvingen, — Jesaja, Ezechiël Johannes op het eiland Patmos, Paulus, toen hij opgetrokken werd in den derden hemel, en al de Heiligen die omgang onderhielden met de algemeene vergadering van de Kerk der eerstgeborenen.

VERDOEMENIS IN HET WEIGEREN VAN ZEGENINGEN.

Als God eene zegening of kennis aan een mensch aanbiedt, en hij weigert dezelve te ontvangen, dan zal zulks zijne verdoemenis zijn. De Israëlieten baden God dat Hij door den mond van Mozes tot hen spreken zou, en niet direct tot henzelfen, als een gevolg waarvan de Heer hen vloekte met eene vleeschelijke wet.

ORDE IN HET HOUDEN VAN RAADSVERGADERINGEN.

In aloude dagen werd in het houden van raadsvergaderingen zoo strikte orde gehandhaafd, dat het niemand toegestaan was zich te bewegen, te fluisteren, de zaal intusschen te verlaten, ongemakkelijk te worden op het laatst, totdat de stem des Heeren, door openbaring, of de stem der vergadering door den geest, was verkregen geworden. Dit wordt door de Kerk in deze dagen niet zoo strikt meer in acht genomen. In aloude dagen verstond men dat zoo wanneer de een in goede orde eene raadsvergadering kon bijwonen, zulks ook met een ander het geval was, en zoo wanneer de leider de gelegenheid had zijn tijd ervoor disponibel te stellen, de leden dat eveneens konden doen. In onze raadsvergaderingen evenwel zal de een zich ongemakkelijk gaan gevoelen, een ander in slaap vallen, de eene bidt en de andere niet: het gemoed van de eene is bij de zaak en dat van een andere niet.

Joseph Smith spreekt hiervan in afkeurenden zin, en wenscht door deze opsomming van verschillen aan te toonen dat ook wij terug zouden keeren tot de betere gewoonten van hen in aloude dagen.

(Wordt vervolgd.)

HET OVERLIJDEN VAN APOSTEL HYRUM M. SMITH.

Zoals in een vorig nummer reeds werd medegedeeld, is Apostel Hyrum M. Smith overleden. De „Deseret Evening News” van 24 Jan. l.l. schrijft hieromtrent het volgende:

„Ouderling Hyrum M. Smith, lid van den Raad der Twaalven overleed

gisteravond, ongeveer om tien uur, in het Dr. W. H. Groves L. D. S. Hospitaal.

De dood van Ouderling Smith werd veroorzaakt door darmvliesontsteking, welke zich ontwikkeld had als gevolg van eene hevige aanval van blindedarm-ontsteking. Teneinde zoo mogelijk zijn leven te redden, werd eene operatie aangewend, doch vóór de doctoren hun werk ondernamen, was het bekend dat de ontsteking was doorbroken en dat zijn toestand zeer hachelijk en gevaarlijk was. Hij doorleefde de operatie, en eenigen tijd werd hoop gekoesterd voor zijn herstel, maar het gif der ziekte verspreidde zich en bekwame doctoren waren niet in staat het noodlottige gevolg te keeren.

Door den dood van Ouderling Hyrum M. Smith verliest de Kerk een kloek ambtenaar en de gemeenschap een van hare beste burgers. Zondag l.l. werden in den tabernakel en in verschillende wijken der stad gebeden opgezonden voor zijn herstel.

Het is juist nog maar een week geleden, dat Ouderling Smith bij het vervullen van zijn gewone plichten, toen hij een vergadering bijwoonde van den Raad der Twaalven, eene rede hield over „het Nieuw en Eeuwig Verbond. Zijn broeder, Ouderling Joseph F. Smith Jr. eveneens lid van dien raad, verklaarde dat hij bij die gelegenheid waardevolle leerstellingen uiteen zette. Hij verklaarde dat het Nieuw en Eeuwig Verbond alle beginselen van het Evangelie omvatte en eveneens de macht van het priesterschap inhield. Den volgenden dag was hij ernstig ziek. Na de operatie hield zijn geest zich steeds bezig met zijne werkzaamheden, en hij was bezorgd omdat hij aan zijne plichten niet kon voldoen. Het hospitaal-personeel, alsmede de doctoren, zagen den ernstigen aard van zijne ziekte en lieten gisteren zijne familie roepen. Het einde kwam kalm.

Hoewel hij in de allereerste plaats bekend stond als een werker in de Kerk, was hij toch ook man van bekwaamheid in de zakenwereld. Hij was een der directeuren van Zions Coöperatieve Mercantile Institution, alsmede van Zions Savings Bank en van de Utah State National Bank. Ook was hij voorzitter van de commissie van toezicht over het Deseret-Gymnasium. Toen hij een jong man was, was hij beambte in de boekbinderij van de „Deseret News”.

Ouderling Smith liet, behalve zijn ouders, broers en zusters, een vrouw en vier kinderen na. Hij was de oudste zoon van President Joseph F. Smith en Edna Lambson Smith. Hij werd geboren op 21 Maart 1872. Als kind werd hij met teedere zorg en vol liefde opgevoed. Hij groeide op als een man van eer, rein en onbesmet, een waardige vrucht van zijn's vaders huis; als man trad hij de maatschappij in met een eerlijk en standvastig karakter, op wiens gelaat licht, liefde en waarheid te lezen stond.

Opgevoed in een democratisch en edel tehuis, waar eerlijke idealen

werden nagestreefd, groeide Hyrum M. Smith op als eene goed ontwikkelde jongen. Hij doorliep de publieke scholen van Salt Lake City en promoveerde aan de Latter-day Saints-University. Als student werkte hij hard en stond gunstig onder zijn collega's en vrienden bekend; een knaap en jongeman met al de eigenschappen van de Amerikaansche jeugd, bestemd en voorbereid voor ware mannelijkheid.

Op 15 November 1895 huwde hij met Miss Ida Bowman van Ogden, en reeds den volgenden avond vertrok hij om eene zending in Engeland te gaan vervullen. Te Liverpool aangekomen, werd hem de conferentie te Leeds als arbeidsveld aangewezen, waar hij de ondervindingen verkreeg, die opgedaan worden door elke jonge zending van de Heiligen der Laatste Dagen.

In October van 1896 werd hij aangesteld als president van de Newcastle-conferentie en behield deze werkkring tot hij in Februari 1898 eervol ontslagen werd en naar huis terugkeerde.

Toen hij van deze eerste zending tehuis terugkeerde, werd hij een zeer werkzaam „huis-zending” in de Salt-Lake-Ring, en zijne werkzaamheden waren zeer talrijk en aanhoudend. Hij groeide in kennis en ondervinding en zijn talenten en energie werden erkend door diegenen, die zijn vooruitgang gadesloegen en hij werd geroepen om verschillende posities te bekleeden. In zijn quorum-werkzaamheden was hij ijverig en getrouw en werd hij geroepen om een assistent-leeraar en correspondeerend secretaris in het 24ste quorum van zeventigers te zijn in de 16de wijk. Zijne belangstelling in de Zondagschool werd opgemerkt, en hij werd geroepen om de secretaris te zijn van de Granite-ring-Zondagschool, welk ámbt hij getrouw en tot voldoening van de ring-autoriteiten vervulde.

Als jong man was hij in het maatschappelijk leven een beampte van Zion's Coöperatieve Mercantile Institution, waar hij posities van vertrouwen bekleedde, en zijne bekwaamheden als man van zaken ontwikkelde. Spoedig nadat hij tot apostel verordineerd werd, verbrak bij zijne connecties met deze inrichting. Hij werd tot apostel verordineerd door zijn vader, President Joseph F. Smith, op 24 October 1901, geroepen zijnde om een lid van den Raad der Twaalven te zijn, welk lichaam door inspiratie in hem den man erkende, die in alle opzichten waardig was deze plaats in te nemen. Zooals de Raad der Twaalven was georganiseerd bij het overlijden van Ouderling Hyrum M. Smith, was hij de vierde wat ouderdom in lidmaatschap aangaat; de oudere leden zijn President Heber J. Grant, Ouderlingen Rudger Clawson en Reed Smoot.

Na bijna twaalf jaren als apostel werkzaam te zijn geweest, werd hij geroepen om president te zijn over de Europeesche zending. Hij vertrok naar Engeland op 18 September 1913. Hij vervulde deze roeping met alle waardigheid en zijn werk werd met succes bekroond.

Toen de groote oorlog uitbrak, vertoefde hij juist in Duitschland, een reis makende door de verschillende zendingsvelden waarover hij Presideerde, en hij ondervond vele moeilijkheden bij het verkrijgen van toestemming om naar Engeland terug te keeren. Met glansrijk gevolg bestreed hij alle gevaren van dien moeilijken tijd. Hij regelde de terugkeer van de zendelingen uit elk veld en wijzigde hunne werkzaamheden, al naar de omstandigheden dit vereischten en het werk des Heeren werd, onder zijne leiding, met zoo weinig mogelijk stoornis voortgezet. Hij was doortastend en doorstond deze vuurproef met moed en onverschrokken. Hij boezemde alle zendelingen, die onder zijne leiding stonden, vanaf zendingspresidenten tot den eenvoudigen reizenden ouderling, liefde voor het menschedom in en eene brandende begeerte om het Evangelie te prediken aan een door oorlog verkeerde wereld. Hij keerde naar huis terug op 15 September 1916, en zijne betoogen vanaf den preekstoel en in conversatie bewezen zijne kennis omtrent de oorzaken van den oorlog. Hij had ze bestudeerd en was onbevreesd in zijne aanklacht, dat onrechtvaardigheid eene zeer groote factor in deze was: maar hij was vriendelijk en welwillend in zijn medelijden voor den toestand, waarin de wereld gekomen was. Op zijn zending als president werd hij onververmoed ter zijde gestaan door zijne echtgenoot, Ida B. Smith.

Ouderling Smith's tweede voornaam, Mack, was een familie-naam welke zijn vader hem gaf ter eere van Lucie Mack Smith, moeder van den profeet Joseph Smith en den patriarch Hyrum Smith, welke de vader was van president Joseph F. Smith.

Een kenmerk van het karakter van Ouderling Hyrum M. Smith werd gevonden in de houding, welke hij zijn gansche leven door tegenover zijn ouders heeft aangenomen. Als kind werd hij door vader en moeder gekust, voor hij in bed werd gelegd. Als knaap werd hem ook de ouderlijke kus niet onthouden en als jongeman kuste hij zijne vader en moeder bij elke gelegenheid van ontmoeten of scheiden, en als volwassen man tot aan zijn dood toe, kuste hij zijne moeder als een liefhebbende zoon, en wanneer hij zijn vader ontmoette, of afscheid van hem nam, hetzij tehuis of in 't openbaar, omhelsden en kusten zij elkander. En hierin was absoluut geen gemaaktheid. Hij toonde altijd de ouderlijke leeringen op prijs te stellen; hij onderhield stipt het Woord van Wijsheid en had nimmer thee of koffie, tabak of sterken drank geproefd, en op elke wijze leefde hij het Evangelie van Jezus Christus geheel en zóó nauwgezet, als een man de leeringen van den Meester maar eenigszins leven kan.

Hij gaf zijn geheele leven en al zijn energie aan het werk des Heeren.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

OVERTUIGING.

Wij zijn nog al eens gewend te zeggen dat meer dan 90 procent van de godsdienst die wij vinden in de wereld slechts een product is van de opvoeding die de menschen in hunne kindsheid hebben ontvangen, en wenschen daarmede aan te toonen dat er heel weinig persoonlijke overtuiging te vinden is onder het volk. Meestal is het zoo: Omdat ouders en opvoeders een zekere richting, hetzij godsdienstig of ongodsdienstig, waren toegedaan, daarom veelal ook de kinderen. Persoonlijk weten, en vrucht van zelfonderzoek, vindt men bedroevend weinig in de wereld. Toch zoude zulks niet zoo moeten zijn, en wij vleien ons dat zulks onder de Heiligen der Laatste Dagen ook inderdaad niet zoo is.

Zij die in de zedingslanden worden aangetroffen zijn meestal menschen die op rijperen leeftijd het evangelie hebben leeren kennen, en eveneens op rijperen leeftijd, na tot overtuiging van de waarheid der goddelijke leerstellingen ervan gekomen te zijn, hebben moeten breken met dagene wat hun vroeger was geleerd. Zij alzoo hebben de waarde van vergelijking leeren kennen en weten meestal met bewuste zekerheid te zeggen dat het door hen ontvangen evangelie de waarheid is.

Toch echter is eene getuigenis, als zoodanig ontstaan, niet voldoende. Al zijn de leerstellingen van het evangelie ook nog zoo schoon, al zijn zij ook nog zoo waar, dat feit alleen is niet voldoende om eene overtuiging ervan te vestigen. Wanneer door de heiligen, nadat zij den doop der vergeving der zonden, onder de handen van een bevoegd dienstknecht van God hebben ontvangen, dan komt de doop door den Heiligen Geest, toebediend door het opleggen der handen. En die Geest is het die eene onherroepelijke overtuiging vestigt. Maar alleen dan wanneer geleefd wordt in overeenstemming met hetgeen de Geest heeft voor te schrijven. De Geest van God dient als de eerste Trooster uitgezonden van den Vader en den Zoon om tot geleide te strekken voor hen die het koninkrijk der hemelen zullen beërven. Die Geest getuigt, zooals een der apostelen van Christus zeide, met onzen geest dat wij kinderen Gods zijn. Hoe meer nu geleefd wordt overeenkomstig datgene wat de Geest des Heeren voorschrijft hoe grooter de getuigenis is. Wee ons evenwel wanneer de Geest van God niet in onze harten wordt gekoesterd. Dan ont-

trekken zich Gods heme'en, de Geest wordt bedroefd, en eer wij het gewaar worden zijn wij aan onszelven overgelaten, en onze getuigenis van Gods eeuwige en heerlijke waarheden gaat teloor.

Alzoo wortelt de overtuiging aan Gods beginselen zich in het onderhouden van Zijne wetten, want dat is heel de inhoud van hetgeen ons door den Geest, door den Trooster, wordt toegefluiserd. Geen overtuiging van onze ouders, van onze opvoeders en wat dies meer zij, is in staat ons zelf te overtuigen. Zij hebben zeer zeker een dure plicht te vervullen, om namelijk hunne jonkheid te onderwijzen in de geboden des Heeren, maar voorts dient ieder, hoe grooter de verantwoordelijkheid van zijne jaren wordt, hoe meer, — doordrongen te worden van het feit zelve Gods geboden te leven, opdat eene overtuiging zich wortelt met betrekking tot het goddelijk werk op aarde. En die overtuiging zal niet aarzelen noch schromen zich te doen gevoelen. Nog nooit is iemand afgevallen van het evangelie die 's Heeren geboden bewaarde. Omdat het evangelie waarheid is en aan elkeen die tracht in overeenstemming met de voorschriften ervan te leven, de getuigenis ervan steeds dieper wortel gaat schieten.

Deze gedachte dient vooral begrepen te worden door hen die het evangelie voort 'teerst aannemen, opdat zij daardoor gestaald en en gesterkt, zoekende mogen zijn op de rechte plaats en wijze naar die kostelijke parel die ontvangen wordt in en door het bewustzijn van de goddelijke wetten te gehoorzamen.

AAN DE POORT VAN DEN HEILIGEN PETRUS.

door

NEPHI ANDERSON.

Uit het Engelsch

door

TEDA KWANT.

In mijn droom kwam ik, ten laatste, aan de poort van de Hemelstad, waar de heilige Petrus zat, in het bezit der sleutelen om de menschen in te laten, of macht hebbende hen te doen omkeeren. Ik zag een ontelbare menigte van deze wereld naar de toekomstige gaan, maar het was mij gegeven om van nabij te zien en duidelijk te hooren wat slechts weinigen hunner overkwam. Van dezen nu zal ik hier, zoo duidelijk als ik kan, verslag geven.

Het eerst kwam daar een groot Schilder. Hij scheen zeer belangstellend te zijn in de artistieke schoonheden der Hemelpoort, en de afschijnsels der heerlijkheid daarbinnen. Petrus zat zijne komst en vraag op te wachten:

„Mag ik binnengaan?”

„Als gij waardig zijt,” antwoordde Petrus.

„Ik hoop dat ik het ben. Maar, waarde heer, wat bedoelt gij daar mede „het waardig te zijn?”

„Zalig zijn zij die Zijne geboden doen, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad. De Heer is binnen. Als gij Hem gediend hebt zal Hij verblijd zijn u te zien, zoo niet —”.

„Laat mij verklaren —” Het scheen mij toe dat de man in zijne woorden stamerde.

„Ja, ga uw gang,” zeide Petrus.

„Ik ben eèn Artist. De talenten, met welke mij de Heer begiftigde. heb ik gebruikt. Ik heb op duurzaam schilderdoek de schoonheden van Gods scheppingen gezet.”

„Dat is goed. En waar zijn deze schoone schilderijen?”

„In de fijnste kunstmusea der wereld.”

„Waar zij der menigten der aardbewoners vreugde hebben gegeven, veronderstel ik.”

„Wel, ziet ge, het gewone volk kon nimmer de hoogste vormen der kunst verstaan, noch zich daarin verheugen. Slechts voor de gecultiveerden waren zij werkelijk begrijpelijk.”

„Ik zou gaarne deze schilderijen willen zien,” muispelde Petrus, maar misschien zullen sommigen hunner die komen om de stad binnen te gaan, mij er wel van vertellen.”

De artist keek, schudde daarna zijn hoofd. Geen van dezen geleken er op zijne schilderijen te hebben gezien. De stroom van menschen ging voorbij, en het scheen mij in mijn droom dat Petrus den schilder verliet, zoodat deze alleen bleef staan, onderwijl een zeer schoone vrouw de poort naderde.

„Mag ik binnegaan?” vroeg zij met een glimlach.

„Wat hebt gij gedaan om waardig te zijn?” ondervroeg haar Petrus.

„Ik ben een zangeres. De wereld van waar ik kwam was verheugd mij een groote zangeres te noemen. Ik heb een wondervolle stem.”

„Een gave des Heeren.”

„Ja; zeker.”

„Zoo, en u wenscht terug te keeren in de tegenwoordigheid des Heeren om Hem te toonen wat gij met Zijne gave gedaan hebt?”

„Ja, juist, dat is het,” antwoordde de zangeres gretig, als ware deze gelukkige gedachte nieuw voor haar. Zij maakte aanstalten om naar de Poort te gaan, alsof de zaak geregeld ware.

„Wacht een oogenblik,” zei de Wachter. „Vertel mij wat gij gedaan hebt. Het doet er weinig toe wat gij van plan zijt te doen, maar wat hebt ge, tot op dit uur, gedaan?”

„O, waarde heer,” pleitte zij, als zag zij een weigering in Petrus' gelaat, „ik heb zóó hard gewerkt. Tien aardsche jaren heb ik gestudeerd onder de meest bekwame meesters van de wereld om mijne stem te oefenen. Ik maakte daarvoor opoffering. Ik legde mijn heele

ziel in het werk, en het was mocilijk werk. Maar . . . ik slaagde.“

„Ja, en toen?

„Welnu, toen zong ik.“

„Wanneer? Waar?“

„Voor koningen en keizers.“

Zij zeide dit als was het voldoende om haar recht op de stad te bewijzen.

„Ik zou uw wondervolle stem wel eens willen hooren.“ zeide Petrus, maar dat is, hier en nu, niet geoorloofd. Ik hoop dat ge mij wilt verontschuldigen dat ik u zeg, zooals ik elkeen moet vertellen, dat persoonlijk getuigenis alleen niet voldoende is. In den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.“ Nu, wilt gij zoo goed zijn om een oogenblik terzijde te gaan, en te kijken naar het voorbijgaande volk? Als gij iemand vindt die u heeft hooren zingen, breng hem dan tot mij.”

Het gelaat der schoone zangeres drukte inderdaad teleurstelling uit, als zij naar het volk keek.

„Wel, dit is heel gewoon volk,“ zeide zij. „Niemand van dezen woonde ooit mijne concerten bij. Dit is geen groot opera-publiek. Zij zouden zelfs niet verstaan, en ik betwijfel of zij wel ooit een bewijs van toegang voor mijne concerten hadden; buitendien, ik ken niemand hunner.“

„Als iemand hunner u ooit gehoord heeft, zullen zij u ongetwijfeld kennen, en naar u toe komen om u te bedanken voor de vreugde die gij hen gaaft. Wees zoo goed en ga een oogenblik terzijde — het kan niet lang wezen — maak als 't u blijft plaats voor den Bedelaar.“

Daarna zag ik, in mijn droom, den Bedelaar driest voorwaarts hinken naar de Poort; maar Petrus groette hem met:

„Eén oogenblik slechts, mijn broeder. Wat brengt gij in tot de Hemelstad om den Koning aan te bieden?“

„Ik? wel, ik ben een bedelaar, een arm ongelukkig man. Ik heb niets gehad al mijn dagen, en ik heb ook nu niets. Ik kan niets brengen.“

„Maar niemand kan de Poort ingaan in zulk een toestand. Ieder moet iets brengen, of hoe zal anders de schoonheid en de heerlijkheid der stad daargesteld worden en gehandhaafd blijven? Gij zijt altijd een „ontvanger“ geweest, wat hebt gij gegeven?“

„Ik heb niets te geven.“

„Neen, dat is waar. Zelfs niet een dankbaar hart en een boetvaardigen geest!“

Hierbij zag ik den bedelaar zich langzaam van de Poort verwijderen, en daarna ontwaarde ik in mijn droom een Schrijver naderen. Hij hield stil bij den poortwachter, die hem eerbiedig groette, en vroeg:

„Wie zijt gij?“

„Ik ben een Schrijver, kent gij mij niet?”

„Het spijt mij, maar ik ken u niet. Wat hebt gij geschreven?”

De schrijver noemde een lange lijst. Petrus schudde zijn hoofd. Klaarblijkelijk had de roem van den man den wachter van de Poort niet bereikt.

„Ik dacht dat ik een tamelijk succesvol auteur was,” zeide de Schrijver. „Mijn laatste novelle bereikte een verkoop van honderd-duizend exemplaren.”

„Inderdaad! Wat dus beteekent dat vele duizenden uw boek lezen. Wat een wonderbare macht had gij in uw bezit — een macht om het hart aan te raken, en het verstand te overtuigen van Gods eeuwige waarheid. Ja, de Meester zelve kende de waarde van het verdichtsel om een groote waarheid te onderwijzen. Gij weet natuurlijk hoe dikwijls Hij zeide: „het Koninkrijk der Hemelen is gelijk aan —”.

„Ik vrees dat gij mij misverstaat,” onderbrak de Schrijver. „Ik ben geen prediker. Mijne boeken zijn kunstvol gevormde verhalen, het zijn geen met suiker omkleede sermoenen. Ik had nimmer geduld met overdrachtelijke geschiedenissen.”

„Meent gij mij te vertellen dat gij deze lange lijst van boeken schreeft zonder een bepaald, hoog doel, om hen die ze lezen voort te helpen naar de poort van de Hemelstad? Stellig vervattet gij daarin een boodschap van hoop, eenige woorden van troost, enkele voorbeelden van geloof! Hier, mijn broeder, neem uw plaats naast de zangeres, en geef nauwkeurig acht op de voorbijgangers die de stad binnengaan. Als gij iemand vindt die gelijkt op de helden die gij schiept, houdt hem aan, en breng hem tot mij. Hij zal ons allicht vertellen dat hij werd wat hij is door de hulp van de idealen die gij hem in uwe boeken voorhield.”

En daarna, als de Schrijver terzijde ging, zag ik, in mijn droom, een dokter tot Petrus komen, en ik hoorde hem zeggen: „Ik zoude graag naar binnen willen gaan, maar ik veronderstel dat mijne diensten niet noodig zullen zijn in de stad.”

„God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggedaan,” haalde de wachter aan. „En toch, het zou kunnen zijn dat iemand, zoo bekwaam als gij, noodig was bij het vermenigvuldigen van de bladeren van den boom des levens, welke zijn voor de genezing der heidenen. Hoe is uw naam?”

De nieuwaangekomene gaf zijnen naam op; en daarna, zoo dacht ik, ging Petrus terzijde, en zag in een groot boek. „Ja,” zeide de wachter, „uw naam is hier, maar ik zie niets dat aanduidt dat gij een dokter zijt.”

„Heb ik geen „tegoed”, geen „hoofd” in uw boek?”

„O, ja, maar in andere dingen dan in de handelingen van eendokter.”

„Dat is vreemd. Ik oefende dertig jaren lang de praktijk uit. Ik had een wereldwijde vermaardheid.”

„Als dat zoo is zult gij geen moeite hebben herkend te worden door iemand uit den optocht die voorbij gaat naar de Poort. Als gij zoo goed wilt zijn terzijde te gaan, ben ik zeker dat ge slechts enkele oogenblikken zult hebben te wachten.”

De dokter keek naar het voorbijgaande volk, aarzelde een oogenblik, en zeide toen tot Petrus:

„Dezen zullen mij nooit kennen. Dit zijn niet de menschen die mijne hulp inriepen.”

„Had dit volk geene ziekten in hun leven?”

„O, ik veronderstel van wel, maar ik was een hooggeprezen dokter. Ik ondernam nooit een geval beneden de vijfhonderd gulden; en ofschoon dit de tijd en de plaats wel niet is om er van te spreken, ik verdiende dikwijls duizend gulden per dag.”

„Gij moet zekerlijk een groot en wondervol dokter zijn geweest, rijkelijk begiftigd door den Grooten Heelmeester, welke nu in de Hemelstad is. Gij zult, zonder twijfel, wenschen naar hem toe te gaan, om hem van uw groot succes te vertellen.”

Maar in mijn droom meende ik dat de man een weinig zijn hoofd liet hangen, en niet antwoordde. Daarna vervolgde Petrus: „Een zeker man die kreupel was van af zijn geboorte, werd gedragen naar de poort van den tempel, waar hij aalmoezen vroeg aan mij en mijnen broeder apostel. Wat ik zeide staat geschreven: „Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb dat geef ik u.” En hij werd genezen. Wacht broeder, wellicht vindt gij iemand zoo blij en danbaar als die man was.”

Vervolgens kwam er een Zakenman. Hij talmde, schijnbaar zonder groot verlangen om de Poort der Hemelstad in te gaan.

„Wat gaat er binnen om?” vroeg hij Petrus.

„De zaken des Vaders.”

„Is daarmee geld te verdienen?”

„Neen.”

„Ik weet niet of ik al of niet naar binnen zal gaan. Natuurlijk, er bestaat altijd kans om zaken te maken waar ze niet zijn, maar als er geen geld mede te verdienen is, wel dan —.”

„Gij hebt gelijk mijn broeder, gij zoudt daar binnen niet gelukkig zijn. Waar uw schat is, daar is ook uw hart. Gij hebt geen schatten opgelegd in de Hemelstad, daarom is uw hart ook niet daar. Met dezen” — en Petrus wees naar hen die buiten de stad waren, zult gij veel meer in uw element zijn, en daarom gelukkiger.”

Als de Zakenman, Petrus' raad opvolgende, zich keerde om te gaan, zag ik, in mijn droom, den Koopman naderen. Hij scheen iets te zoeken, en de poortwachter richtte zich aldus tot hem:

„Zoekt gij naar uitnemende parelen.”

„Ja, mijnheer; en ik veronderstel dat het gemakkelijk zal zijn die te vinden in de Hemelstad.”

Ja, voor hen die ze alreeds hebben gevonden. Hij die heeft, aan dien zal meer gegeven worden. Zijt gij al dien tijd zoekende geweest, en hebt gij nog niet de Parel van Groote Waarde gevonden?

„Ik vond er één, maar de prijs was te hoog.”

„Was het: alles dat gij hadt?”

„Ja, en dat, zoo dacht ik toen, was zeer buitengewoon; hoewel, ik zoude nu wel gewillig zijn.—”

„Nu gij niets hebt. Hoe kunt ge verwachten de Parel van Groote Waarde te koopen als gij geen middelen daarvoor bezit? In de bedoeling die een koopman aan de uitdrukking hecht, is er niets goedkoop in de Hemelstad. Ik vrees dat gij een tijdlang zult moeten verblijf houden met hen die gij buiten de muren der stad ziet rondolen. Misschien vindt gij daar waarnaar gij zoolang gezocht hebt”.

En zoo zag ik, in mijn droom, vele mannen en vrouwen komen van de aarde die door de Poort in de Hemelstad gingen; en onder de drommen der menschen zag ik vele Schilders, Zangers, Bedelaars, Schrijvers, Doktoren, Zakenmenschen en Kooplieden; maar alleen het lot van hen die buiten de muren toefden was mij toegestaan duidelijk waar te nemen. Dezen wachtten met een bedroefd voorkomen. Plotseling scheen er beweging te komen in de wachtende groep, en ik zag den dokter naar Petrus komen, vergezeld van een ander, en hij zeide:

„Deze man herkent mij als een Dokter”.

„Kent gij dezen broeder?” vroeg Petrus den nieuw-aangekomene.

„Ja, ik heb reden hem nimmer te vergeten”.

„Verklaar”.

„Ik riep zijn hulp in voor een uur. Het kostte mij mijn spaarpenningen die ik in tien jaren tijds bijeen had gegaard, om te kunnen betalen wat hij vroeg. Ik zal hem nooit vergeten”.

Toen scheen het mij toe dat er een beteekenisvol stilzwijgen ontstond aan de Poort. Anderen der wachtende groep zag ik er mee ophouden uit te kijken naar sommigen die hen kenden. Hierover verwonderde ik mij zeer, en mijne verwondering was vermengd met pijn; en in mijn lijden ontwaakte ik uit mijn droom, en bij mijn ontwaken meende ik iemand te hooren zeggen:

„Schrijf den droom op”.

„Maar wat aangaande de uitlegging”, waagde ik te vragen, en de stem antwoordde:

„Laat dat over aan hen die lezen”.

„Improy. Era”

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen, met verzoek om in ons tijdschrift af te drukken, van uit Salt-Lake-City het volgende schrijven:

„Ik en mijn gezin wij verblijden ons nog als op den dag toen wij het Evangelie hebben aangenomen, om het groote werk des Heeren te kunnen aanschouwen in het land waarvan de profeten van ouds gesproken hebben, en wij gevoelen ons dankbaar tot den Heer voor de zegeningen ons hier geschonken.

Onze eenigste wensch is dan ook om voort te gaan in het evangelie, en wij raden allen aan nimmer op te houden om te strijden tegen de machten van den Satan, maar om schouder aan schouder te staan in het Heilige werk des Heeren.

Veel goeds zij u allen toegewenscht. Vergeet al wat achter u ligt, en zie uit naar de toekomst. Heden, zoo gij de stem des Heeren hoort, verhardt uw harte niet, maar laat u leiden.

Veel groeten van mij en mijn gezin,

Uw broeder en zuster in het evangelie,

Salt-Lake-City.

Joh. Bruin en familie.

Utah. U.S.A.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De eerstvolgende halfjaarlijksche conferentie van de Arnhemsche hoofdafdeeling zal worden gehouden aldaar op Zondag 14 April a. s. Drie vergaderingen zijn uitgeschreven, te weten 's morgens om 10, 's middags om 2, en des avonds om 6 uur.

De morgen- en avondvergadering zullen worden gehouden in het Loge-gebouw, Rijnstraat, terwijl de middagvergadering plaats zal vinden in het gewone vergaderlokaal. Walstraat 6.

Alle zendelingen, leden, vrienden en verdere belangstellenden worden bij dezen hartelijk uitgenoodigd.

INHOUD:

<p>Leeringen van Joseph Smit blz. 105</p> <p>Het overlijden van apostel Hyrum M. Smith. „ 109</p> <p>Overtuiging „ 113</p>	<p>Aan den Poort van den Heiligen Petrus . . . blz. 114</p> <p>Van over den Oceaan. „ 120</p> <p>Conferentie - Aankondiging. „ 120</p>
--	--